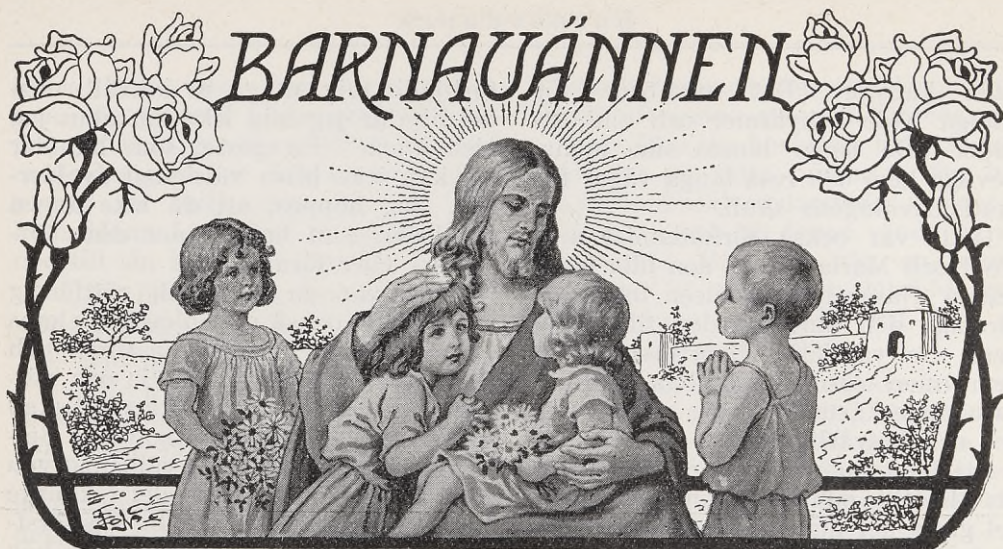

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 50

Den 15 Dec.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

46 årg.

1929

Jesu födelse.

Luk. 2: 1—7.

en långa väntanstiden var förbi och morgonrodnaden höjde sig över bergen i öster och bådade den nya dagens ankomst. Hjälten av Juda var i antågande. Den som profeterna under så många århundraden profeterat om, skulle snart komma, och han skulle födas i Betlehem, den lilla staden i Juda, såsom profeten förkunnat.

För att denna profetia skulle gå i fullbordan måste Roms mäktige kejsare gå Guds ärenden, fastän denne icke förstod det eller hade den ringaste aning därom. Ofta ha människorna fått utföra handlingar, som varit av stor betydelse för Gudsriket på jorden. Och däri uppenbara sig Guds storhet och vishet, att han kan använda både höga och låga för sina planers förverkligande bland människorna.

Aldrig anade Augustus, då han påbjöd, att hela världen skulle skattskrivras, att han var ett redskap i Herrens hand, då det gällde en profetias uppfyllelse.

Augustus påbud om skattskrivningen mottogs utan tvivel med blan-

dade känslor. Det medförde för många både bekymmer och omkostnader. De fingo lämna sina lugna, trevliga hem och resa långa vägar för skattskrivningens skull.

Detta var också förhållandet med Josef och Maria. Ifrån den lilla bergstaden Nasaret i Gallileen måste de företaga den långa färden till Betlehem. Det var icke någon lustresa för dem, men såsom laglydiga medborgare underkastade de sig resans mödor och besvärligheter.

Att lyda lag och förordningar hör oss alla till, och från denna goda regel gives det inga undantag för barn. Goda påbud äro en välsignelse för både unga och gamla. Att trotsa sina föräldrars eller överordnades befallningar är ingenting att skryta över som man ibland till sin djupa sorg får höra. En gång hörde jag en stor gosse säga till sin kamrat: "Far har

förbjudit mig att gå ut i kväll, men det brydde jag mig icke om utan jag gick ändå." En gosse, som handlar så, kan icke bliva välsignad av Herren. Jag hoppas, att du icke är en av dessa, som bryter mot dina föräldrars eller lärares bud.

Josef var en god och rättfärdig man, vilket också uppenbaras av hans lydnad. På den vägen ha tusen och åter tusen fått erfara glädje och välsignelse. Då Josef i Marias sällskap vandrade på obanade stigar till Betlehem, kände han Guds välbehag vila över sig och han kände det i kanske högre mått, då Maria födde sin förstfödde son. Han kände då, vilken hög uppgift, han hade fått att vara beskyddare för det lilla Jesusbarnet. Det var en hög uppgift, men Josef fyllde den väl. Fyll även du dina uppgifter i livet.

A. Walder.

Några bilder från en stor konstnärs barndom och ungdom.

Av Elias Grip.

En av alla tiders största konstnärer, framför allt utmärkt genom sitt snilles rika mångsidighet, är Leonardo da Vinci. Om hans barndom och första framträdande berättar en gammal tradition några drag, som jag här vill i korthet återgiva.

I en enkel flygelbyggnad till slottet Vinci i närheten av Florens framlevde Leonardo sina första barnaår. Hans fader var en lärd man, som gärna fördjupade sig i mekaniska och matematiska studier och även gjorde sig känd såsom uppfinnare. Leonardo

visade tidigt anlag, som ingåvo föräldrarna de bästa förhoppningar. Ritstift och pensel hanterade han redan såsom barn på ett sätt, som var rent av förvånande. Att teckna och måla utgjorde också hans käraste sysselsättning och ersatte vad som fattades i kamratumgänge.

En god vän och kamrat hade han emellertid i slottet och det var grevens dotter, den fagra Mona Lisa. Hon klappade i händerna av förtjusning, när Leonardo visade henne de bilder han målat eller hjälpte henne att bygga slott av brokiga stenar. Men

Mona Lisas mor, den stolta grevinnan, såg ej med blida ögon vänskapen mellan hennes dotter och den enkle borgarsonen och umgicks med planer att skilja dem åt. En dag kom Mona Lisa med förgråtna ögon ned till sin käre lekkamrat.

— Nu får jag inte komma till dig mer på länge, sade hon sorgset.

— Varför det då?

— Jo, mor skall redan i morgon föra mig bort till en klosterschola, och där måste jag stanna, ända tills jag blir stor. Men du måste lova mig att måla många vackra tavlor åt mig, till dess jag kommer tillbaka.

— Det vill jag gärna göra, svarade gossen, men jag kan knappast uthärda tanken att inte få se dig alla dagar. Jag vill åtminstone ha en bild av dig att se på. Vet du vad! Jag skall försöka att måla dig genast, just som du är.

Det hade Mona Lisa ingenting emot. Leonardo tog genast fram duk och färger, flickan satte några blommor i sitt gyllene hår, och så grep han sig genast an med sitt verk. Snabbt och utan tvekan förde han penseln. När han slutat och Mona Lisa fick se sin bild, klappade hon i händerna av förtjusning. Leonardo visade ingen annan sin tavla, han ville hava den alldeles för sig själv, och den blev honom också en tröst i hans ensamhet. Efter någon tid fick han dock andra och viktigare saker att tänka på. Han drabbades av sin första stora sorg.

En svår farsot härjade Florens och spred sig snart i den omgivande trakten. Samtidigt angreps både hans far och hans mor, och efter några få dagar sänktes deras kistor ned i den mörka mullen. Gripna av panisk förskräckelse flydde greven och hans gemål från slottet för att om möjligt undgå den smygande sjukdomen. På den kvarlämnade föräldralöse gossen tänkte ingen. Med fårskymda ögon

packade Leonardo sin ränsel och styrde därefter sina steg till Florens.

Kort före sin bortgång hade fadern talat om att sätta honom i lära hos en berömd målare därstädes vid namn Verocchio, och till denne vände sig nu Leonardo. Mästaren såg en smula förvånad ut, då gossen inträdde och utan många inledande ord bad att bli antagen såsom elev.

— Vem är du? frågade han och betraktade med välbehag den smärta gestalten med det ädelt formade huvudet och de klara, glänsande ögonen.

— Jag heter Leonardo, blev det raska svaret.

— Och varifrån kommer du?

— Från da Vinci.

— Jaså, Leonardo da Vinci. Det låter inte så oävet. Och du tror dig om att bli målare? Gossen bejakade frågan och berättade därefter, att han nu stod ensam i livet, sedan både far och mor blivit borttryckta av farsoten. Mäster Verocchio kände till hans far som en begåvad uppfinnare. Han blev intresserad för gossen och frågade, om denne kunde visa några teckningar i kol och färger. Mona Lisas porträtt hade han också med sig, men det var han för blyg för att visa, det ville han ha helt och hållet för sig själv.

Mästaren kastade en forskande blick på papperen, och hans drag ljusnade.

— Lyckliga anlag, utan tvivel, sade han liksom för sig själv. Ännu är det för tidigt att döma, om du kan bli något annat än en färgkluddare, men du kan i alla fall få stanna. För din fars skull må du ock njuta kost och härbärge i mitt hus. — Antonio! ropade han därefter utåt atelieren.

Ögonblicket därefter visade sig en mörklagd yngling med vassa, stickande ögon.

— Tag hand om den här gossen! sade mästaren. Han skall hjälpa till i atelieren och lära sig så mycket han kan.

(Forts.)

Jag älskar julen.

Jag älskar julens högtid
med sina tända ljus,
med julegran från skogen
i rikt och fattigt hus,
då brasan muntert sprakar
från spisens varma vrå
och allt är fröjd och gamman
bland stora och bland små.

Jag älskar julens gåvor,
som jag får taga mot,
och vill min gåva lägga
vid klädda granens fot.
Ej någon blir förgäten
hur undanträngd och gömd
han annars måste vara,
ej minsta sparv blir glömd.

Jag älskar julens klockor,
som ringa oss till bön,
och ottesång i templet
vid psalmesången skön.
Jag vill med högtidsskaran
gå upp till Herrens hus
att juletexten höra
om Jesus världens ljus.

Ty högst av allt jag älskar
den gåva Gud oss gett,
sin käre Son, som frälsning
för alla har berett.
Jag vill med tacksamt hjärta
den gåvan taga mot
och lägga ned mitt offer,
min hyllning, vid hans fot.

LINUS HELLZON.

När nöden är som störst, är Guds hjälp närmast.

Av Elias Grip.

God dag, Erik! ropade en frisk rödblommig pojke, som stod på bagarbodens trappa och skrapade snön av fötterna. Är du inte glad?

Den tillfrågade såg verkligen inte glad ut. Hans bleka, magra ansikte vittnade om nöd och umbäranden. Fast han var bara tolv år gammal, hade han fått erfara mycket av livets bekymmer, och detta hade givit hans ansikte ett lillgammalt uttryck.

— Det är inte alltid så lätt att vara glad, svarade han sakta sin skolkamrat, den hurtige Göran.

— Hur så? Det är ju dagen före julafton.

— Ja, men det blir inte mycket jul för oss här hemma.

— Varför det då?

— Jo, far har varit sjuk i ett par veckor nu och har ingen arbetsförtjänst. Jag skall nu gå in här och köpa bröd. Det är de sista pengarna vi ha, sa mor, då hon gav mig slanten.

Eriks ögon fylldes med tårar, då han sade dessa ord.

— Var inte ledsen, tröstade Göran. Jag skall be mor att få gå till er med något gott i morgon.

I detsamma fick Göran syn på ett par andra pojkar, som gingo förbi

och skramlade med sina skridskor. Det lockade, och han skyndade efter dem.

Erik gick in i boden och köpte en präktig limpa för de slantar han hade fått. Därefter skyndade han hem. Så olika denna jul var mot dem, som han mindes från tidigare år, då far hade varit frisk. Alltid hade han skaffat något extra gott åt sina småtingar till jul. Nu låg han där i kammaren och kastade sig i feber av och an på den torftiga bädden. Modern satt på en pall vid spiselstället, stödde huvudet i händerna och grät. En treårig gosse och en något äldre flicka stodo vid hennes knän och sökte trösta henne.

Erik gick bort till bordet och lade brödet ifrån sig. Därefter gick han bort till modern och viskade:

— Mor, mor, hur är det?

— Nu har lillebror också blivit sjuk, svarade modern snyftande. Och det värsta är att jag är säker på att det beror på undernäring.

Lillebror vara bara ett halvt år gammal, men han hade redan hunnit bliva allas älskling.

— Jag är så rädd, att det dröjer länge, innan far blir frisk, fortfor mo-

dern. Vad skall det bli av oss? Vi ha inte ett öre mer i huset.

— Vi ska bedja Gud om hjälp, sade Erik förtröstansfullt, och så knäppte han sina händer och bad: Gode Gud, hjälp oss allesammans och gör far och lillebror friska igen.

Det kom en förunderlig frid och stillhet in i det ängsliga modershjärtat. Det var, som om hon hörde en mild röst uttala de sköna orden: "Frukta icke, allenast tro!"

I bagare Bomans hem rådde i detta ögonblick stor uppståndelse. Fru Boman såg upphetsad och förargad ut. Den vita spetsmössan, som annars satt så korrekt och prydlig på hennes mörka hår, hade råkat på sned, vilket var ett bestämt tecken på oro i hemmet. Hon hade nyss hållit ett omständligt förhör med de båda lärlingspojarna, och dessa sågo missbelåtna ut, därför att de inte kunde rättfärdiga sig så som de önskade och bevisa sin oskuld. Saken var den, att ett guldmynt, en tjugukrona hade kommit bort.

Det var inte så ofta man såg till några guldmynt, och när fru Boman nu hade fått ett i betalning för en räkning, ville hon gärna spara den och visa den för sin käre pojke. Göran blev också mycket riktigt förhörd. Han stod där helt försagd, vilket annars inte varit hans vana.

— Jag försäkrar mor, sade han att jag inte har sett något guldmynt än mindre tagit det.

— Ja, men det har inga andra varit här. Jag lade det i går här på hyllan i bageriet bredvid vikterna. Det var dumt, förstås, att jag inte lade det i kassalådan, men det kan väl inte försvinna heller och flyga ut genom fönstret av sig själv.

I detsamma hördes en sakta knackning på dörren.

— Stig på! ropade husmodern med

barsk stämma, och in trädde Görans kamrat, den fattige Erik.

— Förlåt, om jag stör, sade han. Mor skickade hit mig och bad mig fråga er, om ni saknade någonting.

Härmed tog han fram ur fickan och räckte fram ett glänsande guldmynt. Den hetlevrade bagarfrun blev så förvånad, att hon knappast kunde få fram ett ord. Hon ångrade nu sina misstankar mot Göran och lärlingarna.

— Var har du fått tag i det? sade hon. Här ha vi letat efter det både länge och väl.

— Jag var här för en stund sedan och köpte en limpa, svarade Erik och när mor skar upp den, föll det här myntet ut.

— Då har det väl fallit ned från hyllan i degträget, sade fru Boman. Det var snällt av dig min käre Erik att komma hit med det. Du skall få något annat i stället.

— Jag visste det, svarade gossen glad.

— Vad menar du?

— Jo, jag hade bett Gud om hjälp, och jag var viss om att han skulle höra mig.

— Hur är det fatt där hemma då?

Erik berättade nu, att hans far var sjuk och inte hade någon arbetsförtjänst och att slanten, som han hade köpt limpan för, var den sista de hade i det fattiga hemmet. Då modern skar limpan och slanten rullade ut, så ropade han också ivrigt: "Den slanten har Gud skickat oss!" Men modern förklarade att den slanten måste de lämna igen till den som hade förlorat den, och det insåg också Erik, när han bara hade funderat på saken ett ögonblick.

Den godhjärtade fru Boman blev rörd, när hon hörde Eriks berättelse. Hon vände sig nu till honom och sade:

— Du är en präktig pojke. Förlostra aldrig din fasta förtröstan på Guds

hjälp. Det här guldmyntet får du behålla, du har redligt förtjänat det. Gå nu hem till mor och säg, att jag snart skall låta höra av mig vidare.

Man kan lätt föreställa sig, hur glad Erik skulle bli. Han tackade den vänliga bagarfrun, lindade in guldmyntet i sin näsduk och skyndade med lätta steg hem till sina föräldrar. Följande dag var det julafton. Den korta vinterdagen hade gått till ända. Från den mörka himlen lyste stjärnorna ned över jorden, som slumrade i sin vita snöskrud. Den som vandrade genom gatorna såg glimmande julgranar genom fönstren.

Även i Eriks torftiga hem hade det kommit julglädje. När han kom hem med sin skatt, måste han flera gånger berätta, hur han hade blivit mottagen och vad bagarfrun sagt. Och så hade mor själv gått ut och köpt mat, och en liten julgran hade hon också med sig hem. Det blev riktigt kalas för de små, som länge hade fått livnära sig på den magraste kost. Lillebror blev bättre, och fadern kände sig också kryare och kunde sitta uppe i sängen och samtala med de sina.

Vid sjutiden knackade det på dörren. Modern öppnade, och till sin stora överraskning såg hon framför sig den välvilliga bagarfrun och hennes son Göran, som såg strålande

glad ut och hade en stor korg på armen. Nyss hade han varit med om julklappsutdelningen hemma och fått så många vackra, efterlängtade saker, och så hade han bett att få gå till sin vän Erik och dela med sig av sitt överflöd. Det var hans mor gärna med om. Hon lade själv ned i en korg litet kläder och så bröd av olika slag, julkusar, kakor och kringlor, dessutom smör, mjölk och ägg. Sen hade Göran lagt i några leksaker och en påse äpplen och nötter.

Nu stod glädjen högt i tak, när allt detta packades upp. Barnen klappade i händerna och togo höga skutt i glädjen. Sådana goda saker hade de inte fått på mången god dag.

— Sade jag inte, att den gode Guden skulle hjälpa oss! ropade Erik, och hans ansikte strålade.

Innan bagarfrun gick, lovade hon att lämna familjen understöd, tills hufvudern tillfrisknat från sin sjukdom och sedan giva honom arbete.

Julens ängel kom sålunda med rik välsignelse även till detta fattiga hem. När familjen tillsammans sjungit några julsånger och slutat sin aftonbön sade modern:

— Erik hade rätt. Denna dag har visat oss sanningen av de sköna orden: "När nöden är som störst, är Guds hjälp närmast."

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 22 dec.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Jesu födelse. Luk. 2: 1—20.

Minnesvers: Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren. Luk. 2: 11.

MELLANAVDELNINGEN.

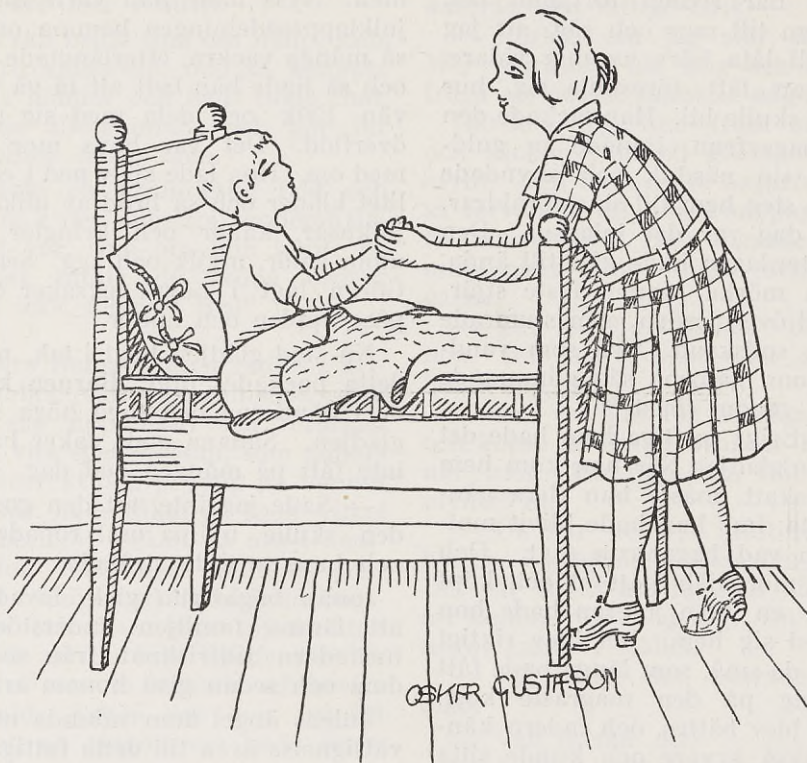
Änglarnas sång. Luk. 2: 8—20.

Minnesvers: Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given och på hans skuldror skall herradömet vila. Jes. 9: 6.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Ordet blev kött. Joh. 1: 14.

Minnesvers: Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila. Jes. 9: 6.

Lilla Lasse.

Sör våra minsta.

Mammas lille gosse,
pappas egen dräng
har nyss blivit badad
och så lagd i säng.

Lilla munnen jollrar:
Mamma... Lasse... ta!
Mamma står och pjollrar
med sin käreста;

hjälp till att knäppa
mjuka händer två;
beder Gud beskydda
både stora, små.

Snart så sover Lasse
i sin mjuka säng:
mammas lille gosse,
pappas egen dräng.

HIMA.